

“...S’havien arribat fins a l’extrèm oriental de l’esplanada (Denominació vulgar, avuy quasi en desús, de la Rambla de Sant Joan).

Feya lluna... y bastanta claror. Hi havia un cel claríssim.

Desde allí, prop de la barana que guaita a la pedrera, lo paisatge qu’s veyá, enmatllevant a la nit una poesia nova, un encant més, afegit als que sempre ofería..., era hermosíssim.

Clapas negrosas, de verdura...; rocas lluentas...; la carretera, blanquejant en línia recta, y afectant una paret dentellonada, per mor del topets de la sombra que hi projectavan, en la part de la timba, los pedrissos de defensa...; més rocas a la part d’enllá...; casetas de camp, guarnidas d’arbres grans y foscos...; dresprés, la rasa negra y perllongada del carril...; y’l caseriu del presidi, junt a las gradas herbosas de l’Anphiteatre...; y la platja del Miracle, plena de barracas de pescadors, entorn de l’establiment de Banys, y de xarxas extesas, que s’haurian prèns per moluscos enormes, estirant sas mil potas..., assaborint la frescor de l’arena...

Lo mar, rielant en sa plenuria la claror argentada de l’astre de la nit, estava com una bassa d’oli; d’un color blau que, per la mateixa tranquil·litat de las aigües, prenia un to grisench, prop de la costa; ennegrit pel reflexo del rocám que tallava la platxa, y que sortia, coronat de vellas fortaleras abandonadas, a rebre lo bès de las petites onas que hi anavan a morir, desfetas en llágrimas d’escuma..., plorant aquell rebutj farreny de las ingratas pedras.

(...)

L’hermós passeig, -girants’hi,- ofería un aspecte fantástich... L’arbreria uniforme semblava lluir un fullatge artificial, iluminadas, per sota, las frondosas copas ab la claror groguenca dels fanals de gas...

La concurrencia, esclarida y compacta, se veyá mòures en bellugueix acompassat..., negrosa en conjunt; matisada, ab tot, de notas claras y rialleras..., barrets de palla, trajos de piqué, blanchs..., vestits femenins de colors cridaires y vistosos, blau, rosa, lila, en telas sutils, en gassas transparents, demunt de visos llampants...

Las aceras també plenas..., toldos dels establiments de refrescos..., rafals urbans, gornits de cossis de sibinas, pintorrejats, devant de la taberna de “La Bateria”, del cafetí de “Mindanano”...; y en los cafès principals, luxosos..., cop de taulas de marbre y de zinch, fòra al carrer..., y de cadiras de Viena, y de gent prenent la fresca.

Teclieg de pianos, fent arribar sos *alegros* a la Rambla, ofegats, no obstant, per las trompetadas, y’l bombo, y’ls platerets de la banda militar, instalada a l’indret del carrer de Sant Agustí, en cercle de faristols metàlichs, que reforsava atapada rodanxa de brivalls, de minyonas, de badochs...”

Ferran de Querol y de Bofarull. **Montserrat. Siluetas tarragoninas.** Tarragona: Sugrañes, 1904